

Презентація за темою:

Артур Конан Дойл

“Собака Баскервілів”

Артур Конан Дойл

Письменник, відомий перш за все своїми творами про Шерлока Холмса. Надзвичайно відомий своєю подорожею до Багдаду та описом своїх спостережень у книзі «Багдадські історії».

Найбільш відомі його детективні твори про Шерлока Холмса, науково-фантастичні про професора Челленджера, а також історичні романи. Крім того, він писав п'єси та вірші.

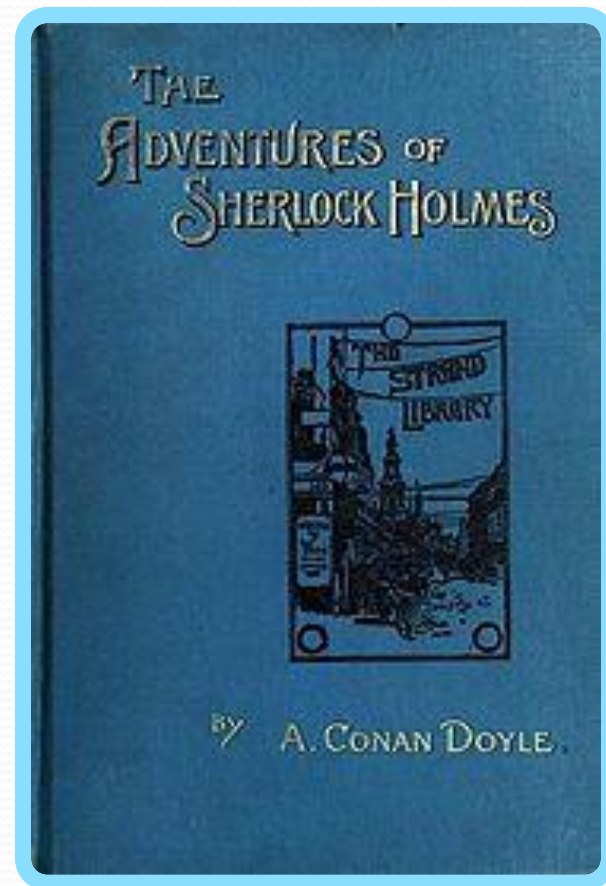

Детектив – різновид
пригодницької літератури, у
якому розкривається якась
таємниця, злочин.

Пригоди Шерлока Холмса

Збірник англійського письменника сера Артура Конана Дойля, котрий містить 12 детективних оповідань, де головним героєм є Шерлок Холмс та його друг і колега Вотсон. Вийшов у 1892 році і є першим збірником оповідань про Холмса.

Обкладинка першого видання

Шерлок Холмс

Етюд у багряних тонах (1887)

Повісті:

- *Знак чотирьох (1890)*
- *Собака Баскервілів (1902)*
- *Долина жаху (1915)*

Збірники:

- Пригоди Шерлока Холмса (1892)*
- *Спогади Шерлока Холмса (1894)*
- *Повернення Шерлока Холмса (1905)*
- *Його останній уклін (1917)*
- *Архів Шерлока Холмса (1927)*

Головні персонажі:

- Шерлок Холмс
- Доктор Вотсон
- Професор Моріарті
- Ірен Адлер
- Майкрофт Холмс
- Інспектор Лестрейд
- Місіс Хадсон
- Мері Морстен

Шерлок Холмс (англ. *Sherlock Holmes*) — вигаданий детективний персонаж, головний герой книг англійського письменника Артура Конана Дойля. Детектив веде свої розслідування, використовуючи логіку та метод дедукції.

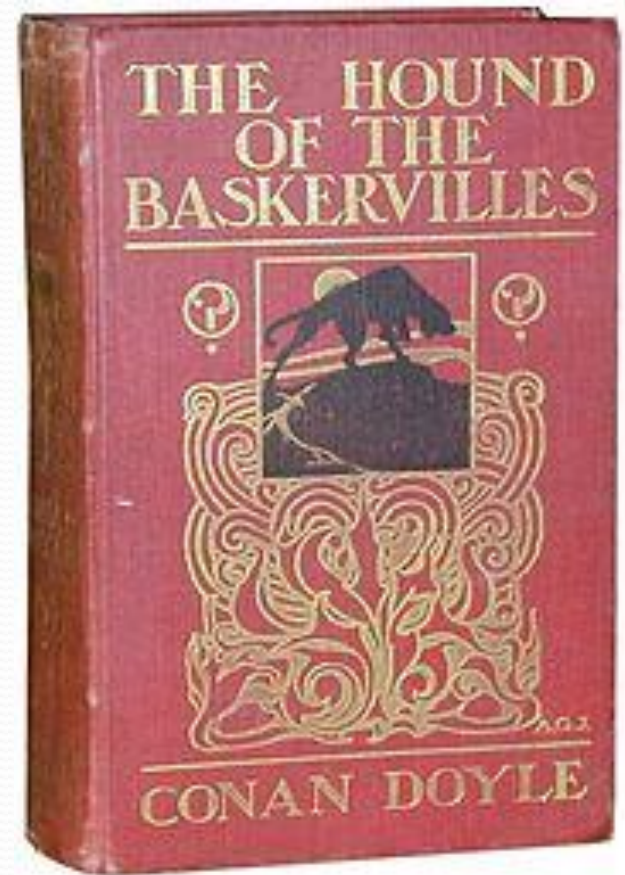
Прототипом Шерлока Холмса став відомий свого часу лікар та професор Единбурзького університету Джозеф Белл, асистентом якого був Артур Конан Дойл. Завдяки своїй видатній спостережливості та умінню робити висновки, Белл міг легко визначити професію пацієнта, звідки він чи певні подробиці з його життя. Цими рисами, а також схожою зовнішністю Конан Дойл наділив і свого персонажа.

Пам'ятник Шерлоку Холмсу в Майрінгені, Швейцарія.

Собака Баскервілів

Детективна повість
англійського письменника
сера Артура Конан-Дойля.
Один із найвідоміших творів,
де головними героями є
приватний детектив Шерлок
Холмс та його друг доктор
Вотсон.

Перше видання
(Лондон, 1902)

До славетного детектива Шерлока Холмса та його друга Вотсона звертається по допомогу сільський лікар Мортімер. У Девонширі, де він мешкає, серед боліт та пагорбів знаходиться маєток Баскервілів. Лорд Чарльз Баскервіль помер під час вечірньої прогулянки. В нього було хворе серце. Але дуже дивно, що перед смертю його щось налякало. Він щодуху тікав від чогось страшного. Лікар помітив сліди величезного собаки.

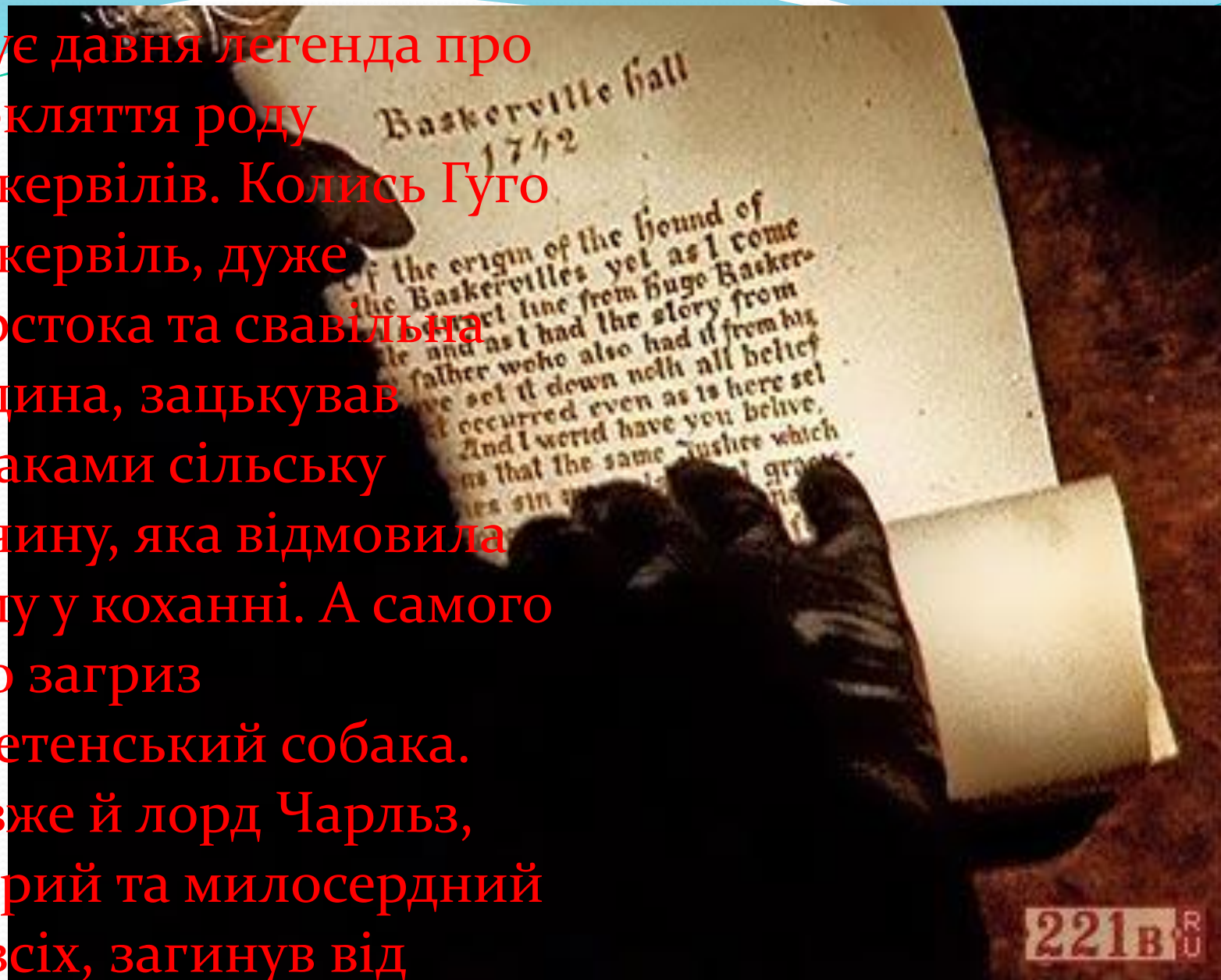

Сер Генрі

До Холмса лікар звернуся, бо спадок має одержати племінник сера Чарльза, Генрі Баскервіль, який приїздить із Америки, щоб стати господарем маєтку. А що, коли він теж загине від прокляття? У лондонському готелі сер Генрі одержав застереження від невідомого. Мовляв, у Девонширі на нього чекає страшна небезпека. А ще у сера Генрі зникли два черевики: новий брунатний, а потім старий чорний. Сер Генрі хоробра людина, попри всі застереження він їде до маєтку. З ним їде й Вотсон.

Існує давня легенда про
прокляття роду
Баскервілів. Колись Гуго
Баскервіль, дуже
жорстока та свавільна
людина, зацькував
собаками сільську
дівчину, яка відмовила
йому у коханні. А самого
Гуго загриз
велетенський собака.
Невже й лорд Чарльз,
добрий та милосердний
до всіх, загинув від
родового прокляття?

“Легенда про Собаку Баскервілів”

«Багато є свідчень про собаку Баскервілів, але оскільки я — прямий нащадок Гуго Баскервіля і оскільки чув цю історію від мого батька, який чув її від свого, я поклав собі записати її, позаяк не може бути сумнівів у її правдивості. Хай навчить вас ця історія не боятися плодів минулого і бути обачливими в майбутньому, щоб темні пристрасті, від яких наш рід потерпів так страхотно, знову не вирвались на волю на нашу погибель.

Знайте ж, що за часів Великого повстання замок Баскервілів належав Гуго з цього ж роду, про якого можна було сказати, що чоловік він скажений. Трапилося так, що цей Гуго покохав дочку одного йомена, землі якого були поблизу маєтку Баскервілів. Але молода дівиця, відома своєю скромністю й доброчесністю, як тільки могла уникала його. І от одного разу, а це було на Михайлів день, Гуго, взявши з собою п'ятьох чи шістьох своїх товаришів, непутящих гультяїв, прокрався в йоменську господу й викрав дівицю, коли там не було ні її батька, ні братів, про що Гуго добре знав.

Повернувшись у замок, Гуго сховав дівчину в одному з горішніх покоїв, а сам з своїми друзями, завів тривалу пиятику. Бідолашна дівчина мало не збожеволіла, чуючи співи, крики й страшне богохульство. Кінець кінцем, зовсім знецімившись від страху, вона зробила те, на що побоявся б зважитися навіть найсміливіший і найспритніший чоловік — з допомогою плюща, вона спустилася вниз і подалася через вересове пустище до батьківської оселі, що була на відстані трьох метрів від баскєрвільського замку.

Трапилося так, що через якийсь час Гуго залишив гостей з наміром віднести своїй полонянці їсти й пити, можливо, в нього було на думці й щось гірше — але виявив, що клітка порожня, а пташка зникла. І тоді, треба гадати, в нього вселився диявол, і загорлав перед своїм чарколюбним товариством, що ладен цієї ж ночі віддати тіло й душу силам зла, аби лише наздогнати дівчисько. І поки ті гультяї стояли, приголомшені люттю, від якої казився Гуго, хтось із них, мабуть, нечестивіший або п'яніший за інших, крикнув, що по сліду втікачки треба пустити собак. На це Гуго миттю вибіг із замку, наказуючи слугам осідлати його кобилу і спустити собак. Він пустив їх по її сліду і разом з усією зграєю, що люто гавкала, поскакав через залите місячним світлом мохове болото.

Незабаром друзі Гуго збагнули своїм задурманеним вином розумом, якого гатунку подія може відбутися на вересовому пустищі. Потім поступово до їхніх очманілих голів повернулося трохи здорового глузду, і всі вони, числом тринадцять, скочили на коней і кинулися наздоганяти Гуго. Місяць світив яскраво, і вони, вишикувавшись в один ряд, швидко скакали вперед у той бік, куди дівиця повинна була кинути невідомо, якщо хотіла дістатися власної домівки.

Вони проскакали з милю , коли зустріли на пустищі нічного пастуха. Той, як розповідають, перелякався до нестями, але кінець кінцем сказав, що він справді бачив нещасну дівицю, по слідах якої бігли собаки. «Та я бачив не тільки це,— додав він,—бо Гуго Баскервіль проскакав повз мене на своїй чорній кобилі, а за ним мовчки гнався страшний псяюра, нехай сохраниць і помилує мене Бог від такої напасті». П'яні гуляки облаяли пастуха й поїхали далі. Але скоро у них мороз пішов поза шкірою, бо повз них пробігла ворона кобила, вся в піні й без вершника, а повіддя волочилося по землі. Тоді гуляки з'їхалися в гурт, тому що їх охопив великий страх, але вони все ще рухалися пустищем далі. Повільно їдучи, вони, нарешті, наздогнали собак. Ті, збившись до купи, скавулили біля горловини.

Вершники зупинилися, тепер вони були набагато тверезіші. Троє з них, найхоробріших, поїхали вниз горловиною западини. Западина поширшала і перетворилася на улоговину, де вони побачили два великих кам'яних стовпи, поставлені,— вони ще стоять і досі. Посеред невеличкої галявини лежало тіло нещасної дівиці, яка померла. Вони побачили, що поряд з ним лежало тіло Гуго Баскервіля. Найбільше їх нажахала бридка потвора, величезний чорний звір, цей звір стояв над Гуго, вчепившись йому в горло. Поки вони дивилися, ця потвора розірвав Гуго Баскервілю горло. Гуляки з криком рвонули з копита через пустище.

- Отака, сини мої, легенда про появу собаки. А записав я її тільки тому, що відоме таїть у собі менше жахливого, ніж здогадий натяки. Не можна також заперечувати, що багатьох з нашого роду спостигла сумна смерть, завжди нагла, кривава й таємнича. Сини мої, я доручаю вас і раджу вам пораду остерігатися ходити пустищем у нічні години, коли бенкетують сили зла.

(Написав власною рукою Гуго Баскервіль для синів Роджера й Джона із заборonoю нічого не казати сестрі їхній Елізабет)».

У маєтку прислугуюють
дворецький Берімор та його
жінка. Вони дуже підозрілі.
Берімор уночі подає у вікно
знаки свічкою, а потім
вибирається у пагорби.
Вотсон та сер Генрі стежать
за ним. З'ясовується, що брат
дружини дворецького —
вбивця, який утік з тюрми та
переховується серед скель та
пагорбів. А Берімор носить
йому їжу. Берімори
збираються відіслати родича
до Південної Америки. Сер
Генрі віддає утікачеві свій
старий одяг. Нехай уже їде!

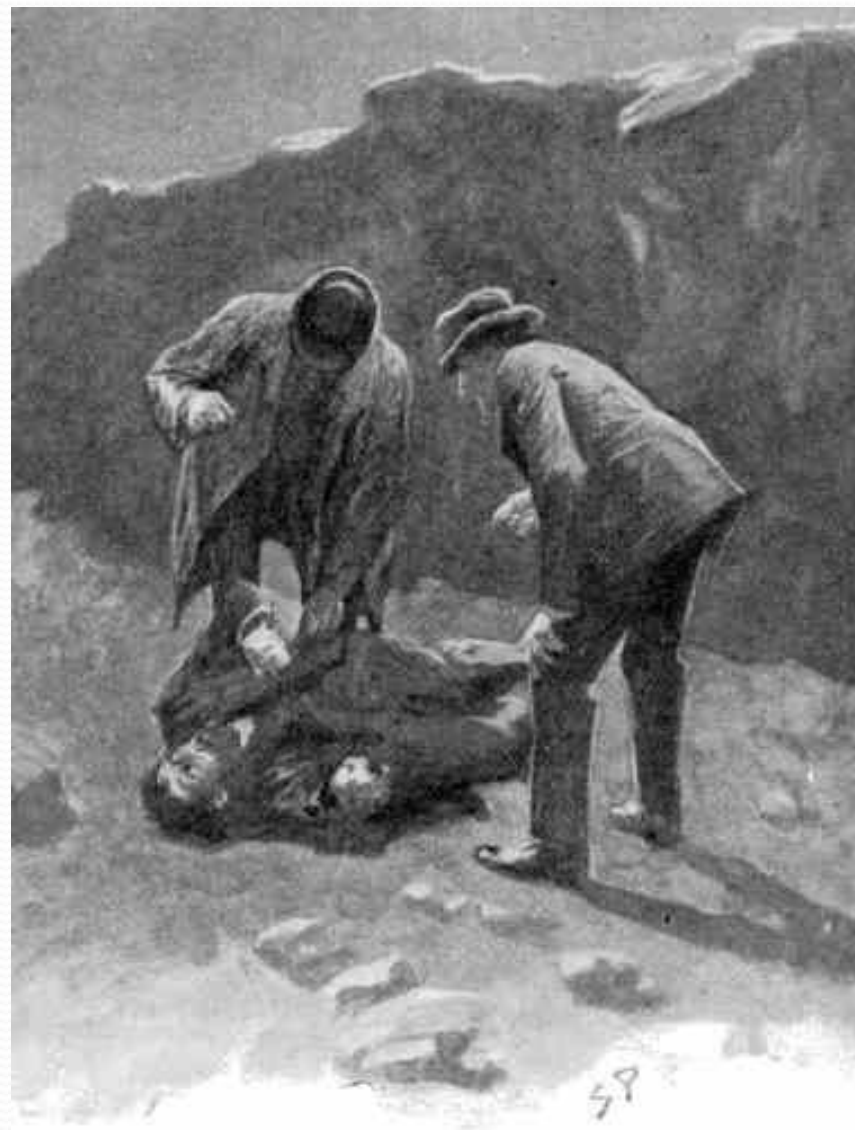
У сера Генрі та Вотсона знаходяться нові, знайомі — ентомолог Степлтон та його напрочуд красива сестра. Сер Генрі закохується в дівчину, але вона тільки просить його, щоб він поїхав з проклятого маєтку. З боліт доносяться дивні звуки, наче виє скажений пес. Степлтон каже, що це якийсь болотний птах.

У Вотсона з'являється підозра, що в пагорбах ще хтось ховається. Він знову починає стежити та знаходить печерку, де ховається... Шерлок Холмс. Він проводить паралельне слідство.

Під час розмови друзів чується страшне гарчання собаки та несамовитий крик. Друзі поспішають на допомогу і бачать чоловіка, який впав зі скелі та забився на смерть. У світлі ліхтаря видно кров та знайомий брунатний костюм. Невже де сер Генрі? Ні, це нещасний утікач, родич Берімора. Сер Генрі віддав йому свій одяг, а хтось невідомий нацькував на нього собаку! Для того, щоб пес напав саме на сера Генрі, і було вкрадено черевики з готелю. Новий не підійшов, тому що ще не мав запаху хазяїна.

Шерлок Холмс каже, що він майже знайшов відповідь на всі запитання. Степлтон та його сестра запрошують молодого Баскервіля на вечерю. Холмс радить йому піти, а додому повертатися тропою через болото.

— Та ви ж самі попереджали мене, що це небезпечно! — дивується сер Генрі. — Ось і Мортімер бідкається, що в нього на болотах зник спанієль. Але Холмс запевняє сера Генрі, що це потрібно для успіху слідства. Генрі йде до Степлтона та розчаровується: гарненької сестри хазяїна немає вдома.

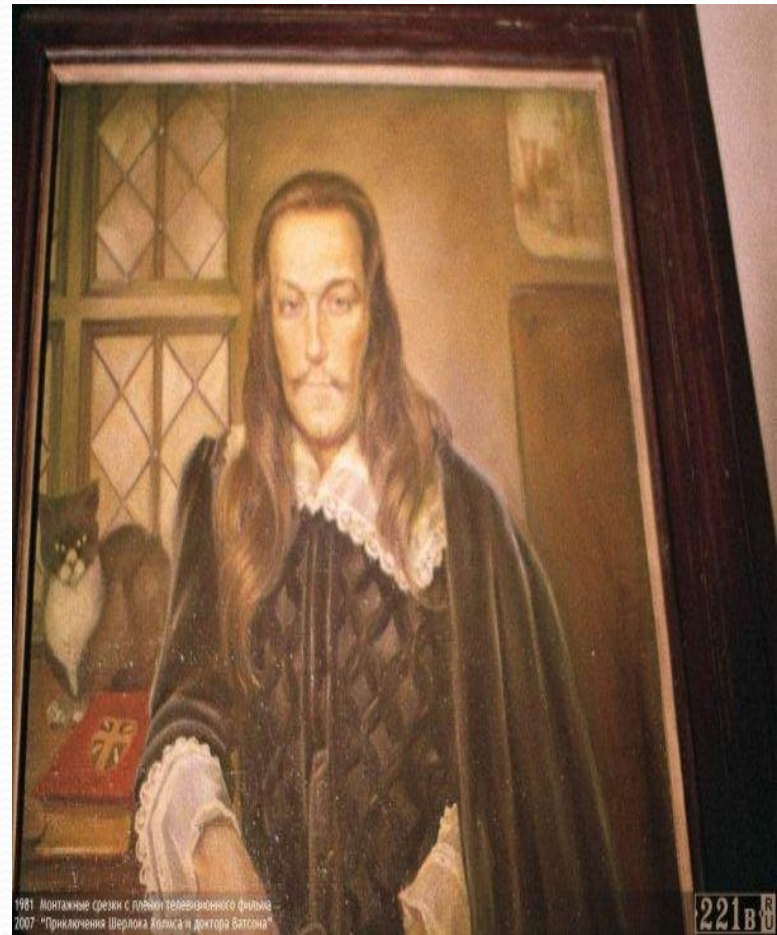

Трохи напідпитку йде сер Генрі у темряві, а за ним крадуться Вотсон та Холмс. Раптом вони побачили у тумані страховисько: величезного чорного собаку, у якого пекельним вогнем світяться зуби та палають очі. Пес стрибнув на плечі серу Генрі та звалив його на землю. Холмс та Вотсон встигли вчасно. Вони застрелили чудовисько. Його паща та очі були змащені фосфором, тому й світилися у темряві. У сера Генрі трусилися руки, але крапля алкоголю привела його до тями.

«Так, це був собака, величезний, чорний, як смола собака — такого собаки нікому з смертних ще не доводилося бачити. З його роззявленої пащі бурхало полум'ям, очі горіли жаром, по морді, шерсті на загривку й спині, підгрудді пробігав вогонь. Навіть у гарячкових мареннях божевільного не могло б виникнути нічого більш дикого, жахливого й пекельного, ніж цей чорний, з лютим вищиром звір, що вистрибнув до нас із стіни туману.»

Степлтон виявився молодшим племінником лорда Чарльза, сином його молодшого брата, який нібито загинув у Південній Америці. Степлтон вирішив захопати собі весь спадок, а для цього треба було вбити спершу сера Чарльза, а потім сера Генрі. Тому підступний племінник купив великого та злого собаку, зробив йому страшні фосфорні очі та нацькував на дядька. Старий помер від жаху. Також, своїм виглядом Степлтон був дуже схожий на свого предка Гуго Баскервіля.

Мортімер вчасно
звернувся до славетного
детектива, тому життя
Генрі Баскервіля було
врятоване. А Степлтон
побіг на болота, щоб
сховатися, заплутав, і
трясовина засмоктала
його. Так прокляття роду
Баскервілів покарало
найпідступнішого з них.

Дякую за увагу!